

QUOTEDIUS

ΑΥΤΑ ΤΑ 90's...

Στον Πισωγλέντη

Όσο περνάνε τα χρόνια συνειδητοποιώ ό,τι ένας από τους βασικούς λόγους της μιζέριας μου είναι η δεκαετία στην οποία ήμουν έφηβος: 90s! Τι σκατά ήταν τα 90s τελικά? Μια φούσκα και μισή.

Κατηγορούσαμε τότε όλοι τα 80s ότι είναι υπερφίαλα και επιφανειακά, αλλά μέσα στις κριτικές σκατά τα έκανε η δική μου δεκαετία. Ή ούτε καν αυτό, βασικά δεν έκανε σχεδόν τίποτα. Καθόταν και έβλεπε τον πόλεμο στον κόλπο από την τηλεόραση. Εσωτερική υπέρ-ανάλυση και διάλογος μηδέν. Radio/poritis/head και αποκοπή από τον κόσμο. Η απόλυτα μη-επικοινωνιακή, μη-επαναστατική, μη-σεξουαλική δεκαετία. Οι κοινωνικές τριβές λιγότερες αναλογικά από ποτέ, μια ψεύτικη αίσθηση ευημερίας, γιατί να μιλήσεις σε κανέναν? Δεν το συζητάω να φλερτάρεις κιόλας! Η αντικοινωνικότητα έγινε φετίχ.

Κατηγορούν όλοι τους πισιρικόδες-χιπίστερς σήμερα, δεν είναι ουσιαστικοί, λένε, κολλημένοι στο facebook, ok υπάρχει ένα ροιπ, αλλά τουλάχιστον αυτοί επικοινωνούν γαμώ τη μου. Με τους δικούς τους ντίτζιταλ προβληματικούς τρόπους, αλλά έστω. Και μπορεί να περνάνε έναν άλφα χρόνο στην προετοιμασία της γκαρνταρόμπας, αλλά τουλάχιστον βγαίνουν έξω και γαμιούνται eventually, δεν το αναλύουν ασταμάτητα (loser attitude), ούτε το θεωρούν ποταπό όπως η μετα-Morrissey-ική δική μου δεκαετία. Ουφ πια με τους ασέξουαλς. Ένα σώμα έχουμε και μια ευκαιρία σ' αυτή τη ζωή.

Σε καμιά άλλη καλλιτεχνική πορεία δεν είναι ο προβληματικός αντικοινωνικός ασέξουαλισμός των 90s πιο εμφανής από αυτή της Καίτης Γαρμπή. Θα παραθέσω σ' αυτό το σημείο στίχους από τρία τραγούδια-κλειδιά τριών δεκαετιών της καριέρας της για να καταλάβετε τί εννοω.

Η γαλήνη/μανία των εσωτερικών αντιφάσεων (80s)

Στο κομμάτι "Πρόβα" του 1989, η Καίτη μας παρουσιάζεται δυναμική και υπερήφανη για τις εσωτερικές τις αντιφάσεις. «Θέλω ν' αρέσω απόψε πάρα πολύ, μα σκέψου να με στήσει», «εγώ θα θέλω από αυτόν πιο πολύ μα όχι να το ξέρει». Στην προετοιμασία για το ραντεβού, η νεαρή Καίτη ξέρει ότι το ερωτικό παιχνίδι καθε άλλο παρά αγνό είναι. Αυτά τα γραφικά περί του ότι οι ερωτευμένοι δεν έχουν άμυνες και λοιπά τα αφήνει κατά μέρους και μπαίνει στη διαδικασία του φλερτ με δύναμη. Έχει υπόψη τις αδυναμίες τις («όταν τον δω δεν πρέπει να τα χάσω»), αλλά πιστεύει στον impromptu αυτοσχεδιασμό («Τι ζώδιο είσαι; εγώ θα του πω κι άμα μου πει 'δεν έχει σημα-

σία' τότε τι λένε?, ε κάτι θα βρω, πρέπει να έχω λίγη φαντασία». Παίρνει μέρος στην εμπειρία, δηλαδή, με όλο της το σώμα και με απόλυτη γνώση των φροϋδικών (ή Foucault-ικών) σκοτεινών δυνάμεων που κρύβονται πίσω από τη σεξουαλική έλξη. Και παρά το ότι προετοιμάζεται, σε καμιά περίπτωση αυτό δεν την αποθαρρύνει. Ίσα-ίσα που βρίσκει το αβέβαιο της ανθρωπίνης συνύπαρξης exciting.

Ο αυτοκαταστροφικός καθρέφτης (90s)

Εφτά χρόνια αργότερα το χιτάκι "Θα Μελαγχολήσω" μας παρουσιάζει μια τελείως διαφορετική Καίτη. Η παινιδιάρικη διάθεση έχει δώσει τη θέση της σε μια θεωρητική υπέρ-ανάλυση, η οποία δε φαίνεται να

συναισθηματικά προβλήματα.

Επιστροφή στον έξω κόσμο / εαυτό (00s)

Τα μίζερα 90s περνάνε όμως και έτσι αλλάζει και η Καίτη ρεπερτόριο. Δεν προσποιείται ότι δεν ίσχυσε η υπέρ-δραματική κρίση της προηγούμενης δεκαετίας, αλλά αρνείται το loser attitude και ουσιαστικά απαντάει στο challenge που ο εραστής έθεσε το 1996 με το κομμάτι "Καινούρια Εγώ" του 2008. Αυτή τη φορά η Καίτη αρπάζει την ευκαιρία για αληθινή επικοινωνιακή ανανέωση και δηλώνει «κοίτα με, όλα όσα είπαμε τα καταίνω εγώ κι απ' την πίκρα μου, κι από την νύχτα μου σήμερα θα γεννηθώ». Είναι έτοιμη να βυθιστεί στο εσωτερικό της σκοτάδι όμως με

βγάζει πουθενά, καταλήγει μάλιστα να γίνεται άκρως συντηρητική. Και μόνο το ρήμα μελαγχολώ του τίτλου είναι ό,τι πιο παθητικό μας έχει παρουσιάσει η Καίτη. Δε θα θυμώσει, δε θα φωνάξει, ούτε καν θα κλάψει. Αλλά θα μελαγχολήσει... Θα μαραζώσει σε μια γωνία εκεί. Στην ιστορία του τραγουδιού, ο γκόμμενος (the amorous subject) ξυπνάει και απαιτεί ένα φρεσκάρισμα της σχέσης («εξαφνικά λαμβάνω τηλεσίγραφο σου πως βαριέσαι εμένα και τον εαυτό σου, από απόψε κιόλας αλλαγές αρχίζεις») και τί κάνει η Καίτη των 90s? Αντί να το δει κι αυτή σα μια ευκαιρία για αλλαγή, μπαίνει σε μια αυτοκαταστροφική διαδικασία, κατηγορώντας μάλιστα τον άλλον με έναν ανεπίτρεπτο passive-aggressive τρόπο («κάνεις πως δεν ξέρεις μόνη μου αν μεινών πως θα καταστήσω και τι θ' απογίνω») αγνοώντας (ίσως επίτηδες?) ότι σε τελική ανάλυση στον κόσμο αυτό είμαστε όλοι μόνοι και ο καθένας είναι υπεύθυνος για τα δικά του

διάθεση να βγει νικήτρια – και πάλι να επικοινωνήσει. Συνειδητοποιεί αυτό που μας προτείνει ο Albert Camus στον "Μύθο του Σισύφου", ότι η αυτοκτονία δεν έχει νόημα και πιστεύει ακράδαντα στο φως που γεννιέται από το σκοτάδι. «Χρόνια που πέθαινα, χρόνια που τέλειωνα κι είμαι ακόμα εδώ, ολο το δάκρυ μου στέγνωσε, αγάπη μου, κι είμαι καινούργια εγώ» λέει σχεδόν χλευάζοντας τις υπερβολές των 90s (πέθαινε για χρόνια, zombie-in-progress δηλαδή?). Και μέσα σ' αυτή την συνθήκη της κατανόησης ότι δε σου φταίει τελικά ο άλλος, αφήνεται και συναντά ξανά την Καίτη του 89, αυτήν που ήταν έτοιμη να ρισκάρει. «Κράτα με, μόνο αγάπα με, να πάμε στον ουρανό κι όταν φτάσουμε, να πέφτω άσε με, ξέρω να σώζομαι εγώ»

Η επιλογή είναι δική σας, βέβαια, αλλά εγώ προσωπικά θα κάνω το παν για να χαλινεύσω (τουλάχιστον) την εσωτερική μου Καίτη των 90s. ☘

Feedback/σχόλια εμπειρίες/φώτος στο quotedious@gmail.com